

artikel 80, stk. 2, om den fælles søtransportpolitik.

Sagen er interessant, fordi Domstolen bl.a. skal tage stilling til spørgsmålet om, hvorvidt der også uden for miljøområdet skal kunne fastsættes regler, der forpligter medlemsstaterne til at fastsætte strafferetlige sanktioner.

Herudover skal Domstolen bl.a. tage stilling til spørgsmålet om, hvorvidt der efter EF-traktaten kan fastsættes regler om sanktionsvalget og herunder sanktionsniveauet. I modsætning til den rammeafgørelse, der blev annulleret ved Domstolens dom fra september sidste år, indeholder den anfægtede rammeafgørelse nemlig en meget detaljeret bestemmelse om, hvilke strafniveauer og straffetyper medlemsstaterne pålægges at indføre i deres lovgivninger.

Dette gør sig gældende i forhold til bl.a. rammeafgørelsens artikel 4, stk. 4-7, der fastsætter forskellige størrelser af frihedsstraffens længde for fysiske personers strafbare handlinger, og rammeafgørelsens artikel 6, der indeholder forskellige bødeniveauer for juridiske personers strafbare handlinger. Der er tale om en endda særdeles vigtig sag, og regeringen har da også intervenseret i sagen til støtte for Rådet, hvor vi argumenterer for en meget snæver fortolkning af miljøstraffedommen.

Kl. 11.10

Danmark kommer ikke til at stå alene i den sammenhæng. Foruden Danmark har 18 medlemslande intervenseret i sagen til støtte for Rådet.

Lad mig derfor kort sammenfatte: Domstolen har med miljøstraffedommen fastslået, at EF-traktatens bestemmelser om samarbejde på miljøområdet indeholder hjemmel til at fastsætte regler, der relaterer sig til medlemsstaternes strafferet.

Efter Justitsministeriets opfattelse må det antages, at dommen skal læses således, at der inden for de andre områder af EF-traktaten er hjemmel til – under samme betingelser, som anført i dommen – at fastsætte regler, der relaterer sig til medlemsstaternes strafferet.

Det, der er kernen i det strafferetlige samarbejde i EU – kampen mod terrorisme, narkotikakriminalitet og menneskesmugling – vil som hidtil foregå inden for rammerne af det mellemstatslige samarbejde.

EF-Domstolen har lagt en anden forståelse af hjemmelsbestemmelsen på bl.a. miljøområdet til grund end den, som Danmark og en række andre medlemsstater hidtil har haft, men dette har

ikke noget at gøre med det danske forbehold, således som det bl.a. er fastlagt i protokollen om Danmarks stilling.

Rækkevidden af dommen kan give anledning til forskellige fortolkninger, og regeringen vil derfor i Rådet arbejde for, at miljøstraffedommen giver en snæver fortolkning.

Regeringen har besluttet at intervenere til støtte for Rådet i den nye sag, der bl.a. drejer sig om, hvorvidt Fællesskabet har mulighed for at fastsætte regler om, hvilke strafferetlige sanktioner medlemsstaternes skal pålægge for bestemte overtrædelser. I interventionstillægget vil der fra dansk side blive argumenteret for en snæver fortolkning af miljøstraffedommen.

Forhandling

Rune Lund (EL):

Jeg er glad for, at vi nu kan få tid til at diskutere denne miljødom, til trods for at dommen faktisk allerede er blevet behandlet flere gange i Folketinget, ved samråd og bl.a. også ved den høring om EF-Domstolen, vi havde i Europaudvalget for kort tid siden.

Den her dom afspejler nemlig et grundlæggende problem for Danmarks medlemskab af EU og EU-institutionen som sådan, og sagen kræver en grundig og principiel behandling.

Danmarks tradition for folkeafstemninger og EU-debatter har ofte drejet sig om, hvorvidt de nationale parlamenter ville få frataget deres politiske handlekraft og suveræniteten. Og baggrunden for folkeafstemningerne har været, at befolkningen skulle medvirke, når regeringen ønskede, at Folketinget skulle overdrage sine beføjelser til andre institutioner, her EU.

Det har altså været en slags sikkerhedsventil for, at demokrati og folkestyre ikke skulle undermineres. Vi skulle altid som folk, som politikere have muligheden for at bestemme, hvad vi ville lade andre bestemme.

Situationen med EF/EU har været ganske særlig, fordi denne institution, EU, har opereret med principper om EU-rettens såkaldte forrang med flertalsafgørelser og ikke mindst en domstol – EF-Domstolen, som den stadig hedder.

EF-Domstolen har spillet en helt afgørende rolle med hensyn til at fortolke magtfordelingen mellem medlemsstaterne og EU som institution. Og i de perioder, hvor EU har været i krise på grund af medlemsstaternes manglende opbak-